

[Iver Poulsen.]

hele statsadministrationen med rationalisering og besparelser for øje. For ude i befolkningen er der en klar fornemmelse af, at rationalisering og besparelser inden for den offentlige administration både er ønskelige og også må være mulige.

Hvad angår det civile beredskab, var det måske nok betryggende at høre statsministeren sige, at der nu på baggrund af den internationale situation er udarbejdet en vejledning til befolkningen om, hvad hver enkelt skal gøre for i en krigssituation at mindske risikoen for sig selv og andre. Jeg kender ikke den omtalte vejledning, men jeg kan dårligt tænke mig, at den blot i ringe grad kan opveje de forsømmelser, som regeringen åbenbart har gjort sig skyldig i med hensyn til den civile befolknings beskyttelse under en krigssituation. I hvert fald er det alvorlige forsømmelser, dagbladene kan meddele om på dette område med alt for få beskyttelsesrum, hvoraf mange er så forsømte, at de er ubrugelige. Der er vel nok købstæder og områder, der har taget opgaven civilbefolkningens beskyttelse alvorligt, men alt for mange steder ligger grene af civilforsvarsapparatet hen i rent kaos, og civilbefolkningens vejledning og opøvelse gennem øvelser og træning er ofte så forsømt, at jeg ikke tror på, at den trykte vejledning kan opveje det forsømte og hindre store tab af menneskeliv i en kritisk situation på grund af forvirring som følge af manglende vejledning og træning. Denne vejledning kan i hvert fald slet ikke sikre den moralske modstandskraft i befolkningen, som opnås gennem øvelse og træning, og som er af væsentlig betydning for et folks samlede modstandspotentiel. Derfor vil jeg opfordre den høje regering til at forstærke indsatsen for det civile beredskab og for, at civilforsvarsordningen bliver bragt i orden og civilbefolkningens modstandskraft og beskyttelse såvel under en nervekrig som under et eventuelt væbnet sammenstød må få forsvarlige muligheder.

Vi er naturligvis tilfreds med, at Danmark opfylder sine forpligtelser inden for FN endog således, at vi ligger blandt de betydeligste bidragsydere til FN's programmer for teknisk bistand til udviklingslandene, men når den høje regering nu

mener, at vor almindelige velstand tillader at yde endnu mere på dette område — og så vidt jeg kan forstå, stiles der efter et beløb på mellem 400 og 500 mill. kr. — forekommer det mig, at vore ydelser til de to store internationale sammenslutninger, som vi er tilsluttet, FN og NATO, er kommet alvorligt ud af balance. Det må da være rigtigt, at vi inden for NATO-fællesskabet opfylder det rimelige minimumskrav, som sagkundskaben har stillet til os, før vi forsøger at blive blandt de største bidragsydere inden for FN med et bidrag, som ligger væsentligt over det beløb, som er nødvendigt for opfyldelsen af vore forpligtelser inden for det internationale forsvarsfællesskab, hvor vor anseelse nok kunne trænge til at blive stivet af, og i erkendelse af, at den første betingelse for, at vi fortsat kan yde vort bidrag til FN's arbejde, er, at vi bevarer vor frihed og vor selvstændighed.

Hertil kommer imidlertid rapporter og efterretninger fra det nordlige Danmark, fra Grønland, om utilfredsstillende forhold og en utilfredsstillende udvikling, som bl. a. i mange henseender tilsidesætter grønlænderen til fordel for syddanskeren. Det gælder f. eks. både med hensyn til boligforhold og beskæftigelses- og lønforhold. Meget tyder på, at der i Grønland ligger store og kostbare opgaver for os at løse, og disse opgavers løsning må under alle omstændigheder have en ubetinget forsterket fremfor øget dansk bistand til udviklingslandene, hvor vi som nævnt ifølge den højtærede statsministers udtalelser allerede ligger blandt de største bidragsydere i forhold til vort lands størrelse.

Jeg skal slet ikke indvende noget imod, at vi er blandt de største dér, tværtimod vil jeg udtale vor tilfredshed med, at vi inden for den internationale sammenslutning FN opfylder vore forpligtelser fuldt ud, men det forekommer mig, at en virkelig hjælp til udviklingslandene må være en opgave af så vældige dimensioner, at vi må anse det for rigtigt, at denne hjælp i hovedsagen organiseres, samordnes og formidles gennem FN. At Danmark så eventuelt sammen med Norge og Sverige i enkelte tilfælde kan yde en, om jeg så må sige, mere privat og direkte støtte uden om FN's organisationer, må blive noget ganske sekundært. Vi har tidligere udtalt vor sym-